

iam quando hoc modo subiecto enunciationis præponitur *Omne* vel *omnia*, illa enuntiatio non ad universales refertur, sed ad singulares, quod ut rectius intelligatur, sciendum enunciationem referri vel ad universales, vel ad particulares, vel ad indefinitas, vel denique ad singulares. At verò cum *Omne* vel *Omnes* collectivè sumitur, enunciationes non pertinent ad universales, quia subiectum non distribuitur, sed signum significat subiectum illud sumi pro inferioribus conjunctim: neque pertinent ad particulares, quia subiectum non accipitur pro aliquibus, sed pro omnibus simul & conjunctim sumtis, neque pertinent ad indefinitas, quia cujuslibet enunciationis indefinitæ subiecto signum particulare præponi potest, & quidem ita, ut quando vera est, vera maneat, at verò subiecto quod continet *Omne* collectivè sumptum, signum particulare congruè præfigi non potest, Ergò enunciationes, quæ habent *Omne* collectivè acceptum non sunt indefinitæ. Relinquitur ergò quod pertineant ad singulares, quæ sententia ex eò clara est, quia subiecta, quæ continent *Omne* collectivè sunt singularia. E. Enunciationes ipsæ talibus subiectis constantes singulares sunt. Quod autem subiectum sit singulare, quando continet *Omne* collectivè sumtum, probari potest ex definitione singularis, quæ est, quod singulare non possit dividi in plura talia, quale est ipsum, cum igitur subiectum, in quo *Omne* collectivè sumitur, non possit dividi in plura talia, quale est ipsum, patet, illud singulare esse.

TH. IX. Vocem *Omne* in singulari etiam numero posse sumi collectivè, quidam docent. Sunt qui
ne-